

шебно чаровна? Защо земята е тъй топла и мека? Въпроситъ го парѣха съ жаръта си и ненамирайки от-
ветъ — оставяше се да бжде паренъ и мжченъ.

— Ехъ, забравими първи безсъни нощи!.. — въз-
дъхна Петъръ Габара. — Богатия би далъ богатството си
за васъ да можете да се повторите; сиромаша би при-
елъ лишенията на цѣлъ свѣтъ за васъ; поета би се
отрекълъ отъ слава; кралетъ биха се отказали отъ
тронъ, да се повърне онова, що се не връща.

Не се връщатъ първитъ безсънни нощи, както
Етъръ се назадъ не връща! Защото само веднажъ се
копнѣе по непостижимото, което отъ невръстни години,
човѣкъ е слушалъ въ топли скути на забравима баба;
само веднажъ човѣкъ вѣрва, че всѣка птичка може да
се улови: само веднажъ се съблазнява, че намѣреното
на съне, ще остане въ ржце, кога се пробудишъ. А
то е кога преперецъ се окриля въ човѣка; когато но-
зетъ якнатъ и ги крепи вѣрата, че може да се върви
по златния мостъ, който луната хвърля, като брѣвъ
върху скласили ниви; че млѣчния пжтъ въ звездни не-
беса е друмъ отъ земното къмъ небесното; когато чо-
вѣкъ вѣрва, че всичко е въ него; че той е вселена и
небесата сж въ него . . . Не вѣрвахъ ли азъ тогава,
— си спомни Петъръ Габара, — че слава, любовъ,
богатства сж въ моитъ ржце? Че щастието е
безконечно и че то ме гледа: презъ мрежата на млѣч-
ния пжтъ, изъ таинственитъ чертози на нощъта, изъ
зраченитъ завеси на подранила вечерь!.. А сега!
Сега! То бѣше презъ часоветъ на първитъ безсънни
нощи . . . Мили първи безсънни нощи — най-милитъ
минути въ човѣшкия животъ!

. . . Сега, сега! Заредиха се други безсънни нощи.
Ала това сж безсънни нощи на завърналия се отъ гур-
бетъ; на човѣка, въ чиято градина слана попари цвѣ-
тята и бури вилняха тамъ.

И на Петъръ Габара се поиска да разкаже на